

fører pekuniær Forpligtelse for den danske Stat. Jeg har ikke nogen Betænkelighed ved denne Bestemmelse, idet jeg kun anser den som en Bestemmelse, der sikrer Rigsdagen Bevillingsmyndighed saaledes, at Rigsdagen, naar der bliver Tale om Pengeudgifter, kommer til at stemme derom. Jeg vil ikke tro, at det vil være muligt, at der her paa Rigsdagen kunde rejse sig en virkelig Stemning for at nægte en Tilslutning til Bernerkonventionen overensstemmende med denne Lov, efter at Rigsdagen først har givet Loven; jeg er overbevist om, at begge Tingene i saa Henseende ville føle sig forpligtede. Hvad selve Beskatningen angaar, tror jeg heller ikke, den vil blive stor. Den Gang Konventionen, den literære Union, sluttedes i 1886, vedtoges det af de Lande, som havde befuldmægtigede, at Bureauet i Bern skulde have et Tilskud af 60,000 Francs, hvilket Beløb skulde fordeles mellem vedkommende Lande efter en Skala, saaledes at de større Lande tog 25 Enheder, som det hed, paa sig, de næststørste — man delte Landene i 6 Klasser — tog 20 Enheder, 3die Klasse 15, 4de Klasse 10, 5te Klasse 5 og 6te Klasse 3 Enheder. Paa Grundlag deraf udregnede saa Bekostningen for det enkelte Land, og i den sidste Protokol, som man underskrev, fastsloges det, at i 1ste Klasse, altsaa med 25 Enheder, sattes Tyskland, Frankrig, Storbritannien og Italien, i 2den Klasse Spanien, i 3die Belgien og Svejts, i 5te Klasse Haiti og i 6te Tunis. Jeg vil nu antage, at Danmark maatte komme til at rangere ikke over Svejts og Belgien, men deromkring ved, vi maatte komme enten i 3die eller 4de Klasse. Det vilde da ikke blive store Udgifter, der vilde blive Tale om for Danmarks Vedkommende, en 4,000 Frcs. eller noget saadant, og der kunde aldrig hos mig være Tvivl om, at Rigsdagen skulde give en saadan lille Bevilling, naar man først har vedtaget Loven. Men jeg finder det rigtigt, at Rigsdagen selv tager Bestemmelse om Udgifter, af hvilken Art de end ere, og at man ikke ved en almindelig Lovbestemmelse giver Regeringen i saa Henseende carte blanche. Saaledes forstaar jeg denne Bestemmelse her, og saaledes synes jeg ogsaa, at det ærede Medlem har forstaaet den, saa den Betænkelighed vil vel ikke sige meget. Det sagde det ærede Medlem jo ogsaa, at det for ham ikke har videre at betyde.

Den ærede næste Taler, (S. Jensen) som ligeledes gav Forslaget sin Tilslutning, hvad jeg sætter megen Pris paa,

at dette Forslags Vedtagelse maa ske kunde føre til, at vi kom til færre Understøttelser paa Finansloven. Jeg tror nu ikke, at man skal vække hos sig selv en Forventning i saa Henseende. Det er slet ikke saa store Summer, der gives til Forfattere og Kunstnere paa Finansloven. Man hører nok Tale om, at det er saa mange Penge, der bevilges, men naar man ser Finansloven igennem, bliver det kun meget smaa Summer, Forfattere og Kunstnere faa. Dernæst maa vi huske paa, at disse Summer gaa ikke ud af den almindelige Statskasse, altsaa Skatteborgernes Lomme, men fra Sorø Akademi, hvis Midler dog ere henlagte til Fremme af Videnskaben og den almindelige Oplysning. Og vi give disse Tilskud væsentligst, fordi vi skønne, at Forfatterne og Kunstnerne have Betydning for vort eget Land, og fordi vi indrømme, at vort Lands Bogmarked er lille, saa at der derfor er meget lidt for dem at fortjene. Det er jo det Ræsonnement, der almindeligvis kommer frem, naar vi give disse Understøttelser. Det er muligt, at de kunne uddeles bedre, efter et mere retfærdigt Skøn, end de hidtil ere uddelte, det ved jeg ikke, det skal jeg ikke udtale mig om, for det er meget vanskeligt at gøre Ret og Skel paa dette Omraade. Selv om man tror, at man gør Ret fuldt ud, hvad enhver gerne vil gøre, kan man være overbevist om, at man aldrig vil kunne opnaa Enstemmighed derom, at nu er det gjort, som det skal og bør gøres, idet Meningerne ere delte og for en stor Del afhænge af Smagen.

Det ærede Medlem for 1ste Kreds (Matzen), der nu havde Ordet, kom ind paa et ganske interessant Omraade, men jeg er enig med det ærede Medlem i Forstaaelsen af det Udtryk, der staar i § 36, og da jeg meget maatte ønske, at man ikke kom ind paa for mange Ændringer i Forslaget, vil jeg meget bede om, at man ikke stiller noget Forslag her, da vi ere enige om Forstaaelsen. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han ikke ønsker at stille Ændringsforslag, og for saa vidt ere vi enige ogsaa paa dette Punkt.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.